

После гледања поремећеног и суманутог обраћања Националне асоцијације за наоружање на конференцији за новинаре, било је јасно да се мајанско пророчанство о смаку света обистинило. Са једним изузетком, свет који престаје да постоји је свет који Национална асоцијација за оружје жели да наметне. Њиховом малтретирању је дошао крај. Нација је ужаснута масакром у Конектикату и то је свима јасно, а знакови су свуда.

Али, сад морам нешто да констатујем. Оружани масакри неће престати ускоро.

Извињавам се што морам ово да кажем. Али, дубоко у себи знамо да је то истина. Али то не значи да не требамо да наставимо са борбом против оружја. На крају крајева, ситуација нам иде на руку. Знам да би сви, укључујући и мене, желели да виде како председник и Конгрес усвајају строже законе о оружју. Потребна нам је забрана аутоматског и полуаутоматско оружје и шаржере који садрже више од седам метака. Потребне су нам боље провере и боље психијатријске службе.

Али, пријатељи, морам да кажем да, иако би све горе наведено свакако допринело смањивању смрти од оружја (питајте бившег градоначелника Њујорка Мајкла Блумберга - скоро је немогуће да се купи ручно оружје у Њујорку и резултат је да се број смрти од ватреног оружја смањило са 2.200 на 400 годишње), све те мере неће стварно зауставити масовне масакре и неће се позабавити суштином проблема. Конектитат има један од најстрожих закона у САД, али то није спречило убиство више од двадесеторо деце 14. децембра.

У ствари, хајде да будемо реални. Убица из Њутауна није имао криминални досије па се не би никад ни појавио у рутинској провери. Сво оружје које је користио је било легално купљено. Убица је имао психичких проблема, па је његова мајка тражила помоћ, али је све било узалуд. Што се безбедносних мера тиче, школа "Сенди Хук" је била затворена и пре него што се убица појавио тог јутра. Вежбе су тог дана одржане баш због таквог инцидента. И све им то није баш много помогло.

И сад долази једна мала, прљава чињеница о којој нико од нас либерала не жели да дискутује: убица је прекинуо свој крвави пир тек када су полицајци преплавили школско двориште. Кад је видео да људи са оружјем долазе, прекинуо је масакр и убио се. Оружје које су полицајци носили спречило је додатних 20,40 или 100 убистава. Оружје понекад делује. (Али, са друге стране, током масакра у школи у Колумбајну, тамо је био наоружани заменик шерифа који није успео да га спречи).

Жао ми је што хладним тушем морам да полијем наш прекопотребни напредак према неопходним, али коначно козметичким променама закона. Жалосне чињенице су, између осталог, да и друге земље које имају оружје (као Канада, која има седам милиона комада оружја на 12 милиона домаћинстава) имају много мању стопу убистава. Деца у Јапану гледају исте насилне филмове и клинци у Аустралији играју исте насилне видео игрице. Примера ради, игру *Grand theft auto* су направили Британци који имају 58 убистава ватреним оружјем годишње на 63 милиона становника.

Једноставно, они не убијају једни друге попут нас. Зашто? То је питање које треба себи да поставимо док забрањујемо и стављамо рестрикције на оружје. Ко смо ми?

Желео бих да пробам да одговорим на то питање.

Ми смо земља чије вође званично санкционишу насиље, а у исто време га спроводе као средство да оставре често неморалан циљ. Ми вршимо инвазије на земље које нас нису напале. Тренутно користимо беспилотне летелице у неколико земаља, често убијајући цивиле.

Ово вероватно не треба да буде изненађење за нас, пошто смо ми нација настала на геноциду и изграђена на кичмама робова. Поклали смо 600.000 једни других у грађанском рату. Ми смо "укротили Дивљи запад револвером", и силујемо у тучемо наше жене без милости и у запањујућем броју (свака три сата жена је убијена у САД, свака три минута је силована, а сваких 15 секунди пребијена).

